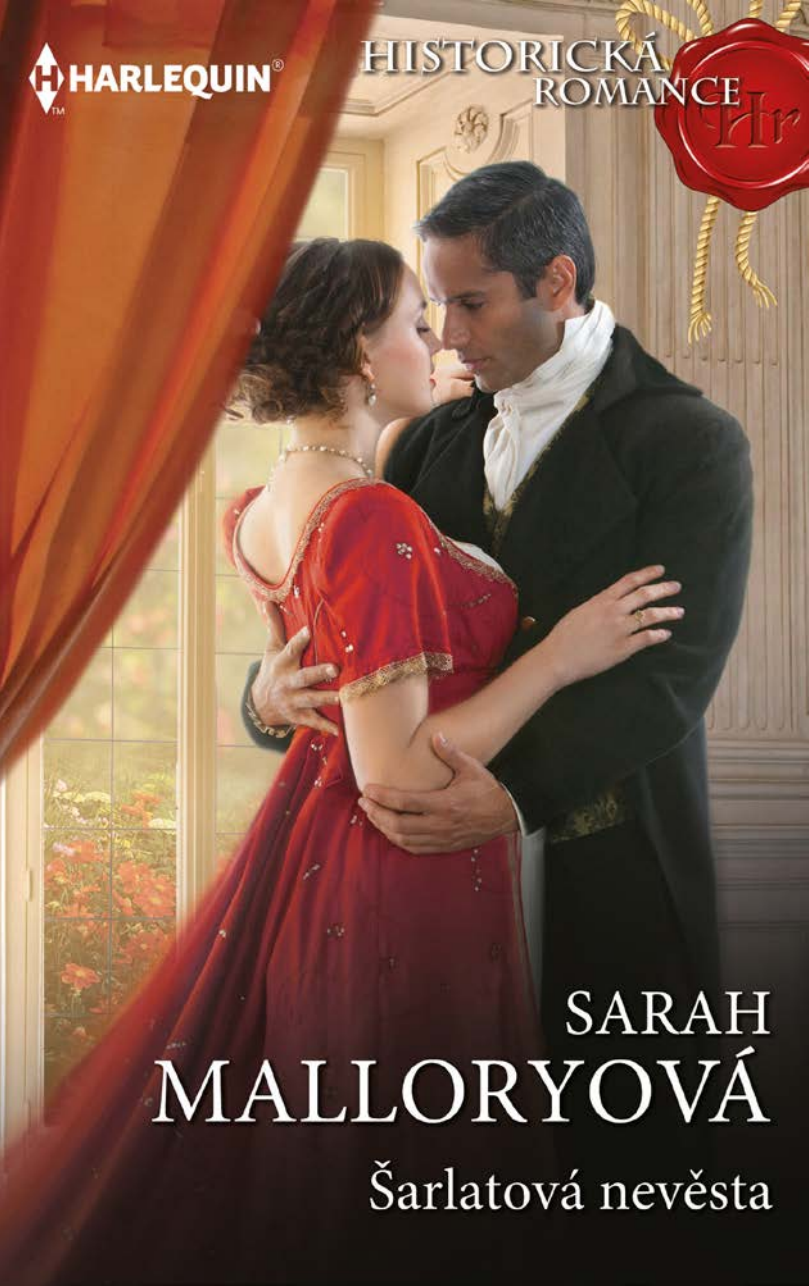

 HARLEQUIN®
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

SARAH
MALLORYOVÁ

Šarlatová nevěsta

SARAH MALLORYOVÁ

ŠARLATOVÁ NEVĚSTA

PŘEKLAD

MALVÍNA SKALÁKOVÁ

Milá čtenářko,

věřím, že se už těšíte na další dávku romantiky z pera zkušených autorek. V romanci Šarlatová nevěsta se můžete spolu s lordem Ralphem pustit do pátrání po okolnostech smrti jeho první manželky. Při objasňování této tragické záhady ovšem lord nalezne něco mnohem důležitějšího: výjimečnou mladou ženu, která rozsvětlí jeho život.

V povídce Zapomenuté manželství ztratí hraběnka Mary po traumatické události paměť a musí se protloukat a žít, jak se dá. Naštěstí se jí ujmou kočovní herci a ona v sobě objeví nečekané schopnosti a talenty. Přesto návrat do hraběcího domu k manželovi, který předpokládá nejhorší motivy jejího zmizení, vůbec není lehký. Avšak i zde nakonec zvítězí láska a Mary svému manželovi odpustí...

Přeju Vám ničím nerušenou četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Sarah Malloryová

ŠARLATOVÁ NEVĚSTA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Scarlet Gown

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2014

Překlad:
Malvína Skaláková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2014 by Sarah Mallory
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Šarlatová nevěsta: 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2864-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2865-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2866-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Paní Killinhurstová byla všeobecně známa jako zachránkyně mladých šlechticů, které prožívaly zlé časy a potřebovaly si vydělat na živobytí. Takovým mladým dámám pomáhala najít práci společnic, guvernantek nebo dokonce švadlen, podle toho, co uměly. Své kanceláře měla v patře nad kloboučnictvím v Bond Street. Mladé dámy, které potřebovaly zaměstnat, se musely protáhnout úzkým průchodem vedle obchodu a vejít čerstvě natřenými dveřmi s nenápadnou mosaznou cedulkou.

Slečna Lucy Halbrooková paní Killinhurstovou navštívila už před čtrnácti dny a nyní se na její žádost vracela do kanceláře. Pevně doufala, že se jí podaří získat zaměstnání, které tak zoufale potřebovala. Když jí před rokem zemřel otec, Lucy byla připravená na to, že se jí i matce povede hůř, ale teprve po pohřbu zjistila, že jsou ve skutečnosti úplně na mizině.

Vzala je k sobě invalidní sestra paní Halbrookové. Luciina maminka paní Edgeworthovou neustále ošetřovala a dělala jí společnost, dívku však neustále obtěžoval pan Edgeworth. Lucy vždycky považovala za trochu zvláštní, že všechny služebné v tetině domě jsou poměrně staré, ale už pár dnů po přestěhování pochopila proč.

Zatím se jí dařilo vyhýbat strýcově chlípné pozornosti, ale věděla, že si brzy musí najít ubytování někde jinde. Upřímně řečeno také toužila po větší nezávislosti. Otcova smrt ji bolela, ale mnohem hůř nesla matčino náhlé odhalení, že jsou bez peněz. Jejich rodina nikdy nebyla bohatá, ale Lucy teď špatně snášela nejen chudobu, ale i vědomí, že maminka před ní jejich situaci tajila.

A pokud šlo o zbožňovaného otce? Zjištění, že nebyl hrdinou, za jakého jej považovala, pro ni znamenalo velkou ránu. Proč jí to neřekli? Nebyla už přece žádné malé dítě! Jistě jí mohli světit pravdu před třemi roky, kdy dosáhla plnoletosti. Mohla jim dokonce pomoci, třeba tak, že by si našla nějakou práci, přesně jako teď.

Spěchala po New Bond Street a uhýbala před davy dam a pánů oblečených podle poslední módy. Všichni využili příjemného jarního počasí a vyšli si ven. Věnovali však více pozornosti výlohám obchodů než tomu, kam jdou. Lucy konečně došla ke kloboučnictví a rychle vešla do průchodu. Byla tam nečekaná tma a dívce chvíli trvalo, než si uvědomila, že na konci úzkého prostoru někdo stojí, takže do něj nedopadá světlo.

Znejistěla a zpomalila, ale nezastavila se. Konec konců ji očekávala paní Killinghamstová a ona se nehodlala dát zastrašit. Škoda že si nevzala závoj! Nemohla s tím však nic udělat, a tak šla dál. Muž – bezpochyby se jednalo o muže – očividně právě vyšel ze dveří paní Killinghamstové, takže buď hledal práci, nebo zaměstnankyni. Nejspíš to druhé, napadlo ji, když si její oči zvykly na přítmí. Jediným pohledem zaregistrovala jeho kabát z jemné modré látky, tříčtvrteční kalhoty z jelenice a černé holínky. Možná že si kabát právě koupil v proslaveném

obchodě pana Westona v nedaleké Old Bond Street. Elegantní kus mu dokonale padl a nebyl ani trochu zmačkaný. Naleštěné holínky se mu jen blýskaly. Kalhoty možná také nebyly vůbec zmačkané. Lucy při prvním pohledu na toho muže pocítila nepocho-pitelné rozechvění a neměla odvahu prohlédnout si jeho svalnaté nohy.

Místo toho zvedla hlavu a bojovně vystrčila bra-du. Nebude zírat na zem jako nějaká prostá, posluš-ná osoba. Tím pádem musela alespoň jednou krátce pohlédnout muži do obličeje. Měl drsné rysy a neda-lo se o něm říct, že je hezký. Měl černé obočí a hlu-boký důlek na bradě a vyzařoval sílu, která zvláště kontrastovala s jeho módním oblečením. Očividně nepatřil k švihákům z Bond Street. Lucy ovšem na jeho postavení nezáleželo. Vadilo jí, že jí stojí v cestě. Cylindrem se téměř dotýkal stropu průchodu a širo-kými rameny vyplňoval úzký prostor.

Tohle všechno zaznamenala během okamžiku, kdy urazila krátkou vzdálenost mezi nimi. Zároveň si všimla, že muž pevně stojí na svém místě a nehodlá uhnout. Zastavila se, ale odmítla se nechat zastrašit. Neuhnula před jeho upřeným pohledem a pevně se mu zadívala do očí. Měly šedou barvu a zvláště ji přitahovaly. Znovu se celá zachvěla. Cítila zvláštní směsici vzrušení a přitažlivosti, kvůli níž toho muže toužila poznat. Zároveň by se však nejradši otočila na patě a běžela pryč.

Okamžitě ty pocity zahнала. Nepatřila k lidem, kteří utíkají před problémy. Pravda, dosud jich mno-ho nezažila. Trochu smutně si uvědomila, že rodiče ji odjakživa ochraňovali před drsnou skutečností ži-vota. Možná až příliš, ale s tím teď byl konec. Teď se za sebe musí bít sama. Znamená to, že se tohoto obra nebude bát. Bude ho muset požádat, aby jí ustoupil

z cesty. V tu chvíli udělal krok stranou a jednou rukou otevřel dveře.

Lucy kolem něho mlčky prošla a pustila se vzhůru po schodech. Pronásledoval ji nepříjemný pocit, že ji ten muž sleduje, a nehezky ji zamrazilo v zádech. Když však došla na podestu a ohlédla se, průchod zel prázdnotou a dveře byly pevně zavřené.

Malý přijímací pokoj nad schody střežila žena s šedými vlasy. Zavedla Lucy do kanceláře paní Killinghamstové a řekla jí, ať si odloží plášť a čepec a posadí se. Potom za sebou zavřela dveře. Když Lucy osaměla, úhledně složila plášť a položila ho na židli. Čepec opatrně odložila na něj. V místnosti chybělo zrcadlo, a tak se mohla ujistit jenom hmatem, že má světle hnědé vlasy stále stažené v úpravném drdůlku na temeni. Oblékla se do stejných šatů se stojáčkem, které si vzala na první pohovor. Neměly zdobené a byly ze světle šedé vlny. Lucy doufala, že působí jako skromná, nenápadná osoba, která každému zaměstnavateli padne do oka.

Po chvíli strávené o samotě na ni padla nejistota. Myslela na svou předchozí návštěvu a v duchu se ptala, jestli si náhodou nespletla den.

Kdepak, na téhle židli seděla přesně před dvěma týdny a dívala se na paní Killinghamstovou za stolem. Její věcné chování ji povzbudilo. Jakmile jí objasnila své poměry a odpověděla na několik zvědavých otázek, paní Killinghamstová se zvedla a zmizela dveřmi vzadu v místnosti. Asi tam má svůj soukromý pokoj, napadlo Lucy, když škvírou mezi dveřmi zahlédla vyřezávaný pozlacený rám nějakého obrazu. Trochu ji to překvapilo, protože stěny kanceláře a přijímacího pokoje neměly žádnou výzdobu. Právě o tom přemítala, když se paní

Killinghurstová vrátila a oznámila jí, že pro ni zřejmě má vhodnou práci.

„Ta pozice je poměrně neobvyklá, ale ujišťuji vás, že je zcela počestná. Jde sice pouze o dočasné místo, ale dostanete velice štědrnou odměnu. Potřebují vás jenom na krátké období, na část května a celý červen. Nicméně se ještě musím ujistit u svého klienta. To znamená, že se sem budete muset vrátit. Řekněme v jedenáct hodin ode dneška za čtrnáct dní?“

Lucy okamžitě souhlasila. Další dva týdny ve strýcově domě pro ni budou utrpení, ale ona už to nějak zvládne. Zopakovaly a potvrdily si datum a čas příští schůzky. Paní Killinghurstová Lucy slíbila, že jí pak bude moci popsat práci dopodrobna. Lucy poděkovala a chtěla odejít, ale teď si vzpomněla, že tehdy ta dáma projevila ostych, jaký během schůzky nedala najevo.

„Na shledanou, slečno Halbbrooková. A... Kdyby vám mezitím nabídli jinou práci, neodmítejte ji. Úplně postačí, když mi pošlete vzkaz...“

Lucy se na ni překvapeně zadívala.

„Ujišťuji vás, paní Killinghurstová, že dva týdny ochotně počkám. Tedy pokud se na to místo opravdu hodím.“

„Podle mého jste pro ně přímo stvořená.“

Lucy si teď také připomněla, že paní Killinghurstová mluvila poněkud zneklidněně. „To místo samozřejmě není stoprocentně jisté,“ opakovala. „Takže pokud by se objevila nějaká jiná nabídka, bez rozpaků ji přijmete.“

„Ale vy pro mě nic jiného nemáte.“

„V současné době ne.“

Lucy připadalo trochu zvláštní, že ji paní Killinghurstová v podstatě nabádá, aby se poohlédla po jiném místě. Pomyslela si však, že nejspíš zkouší, jak

moc o práci stojí, a rychle ji ujistila, že se za dva týdny v určenou hodinu vrátí.

„Tak jsem tady,“ oznámila prázdné místnosti. „Připravená přijmout svůj osud.“

Ozvalo se cvaknutí kliky a Lucy leknutím nadskočila. Poslouchal snad někdo u dveří soukromého pokoje? V tom okamžiku se totiž otevřely a do přijímacího pokoje s úsměvem vstoupila paní Killinghurstová. Omluvila se, že Lucy nechala čekat, a přistoupila ke stolu. Dveře za ní zůstaly pootevřené.

„Kde jsme to minule skončily, slečno Halbrooková?“ Posadila se a přitáhla si k sobě štos papírů. „Ach ano. Máte vynikající osobní doporučení. Jak už jsem se zmínila posledně, tohle místo je dosti neobvyklé. Můj klient hledá mladou šlechtičnu na úrovni, která stráví nějakou dobu v jeho domě na severu Anglie.“

Lucy si nervózně poposedla a paní Killinghurstová se zarazila.

„Promiňte, madam, ale předpokládám správně, že váš klient je ženatý?“

Paní Killinghurstová zavrtěla hlavou.

„Je to vdovec, ale velice slušný,“ dodala překotně.

Lucy posmutněla. Rozhodla se, že bude upřímná.

„Paní Killinghurstová, je... Je na tom zaměstnání něco, ehm, *pochybného*?“

„Ne, to v žádném případě! Můj klient mě ujistil, že vám opatří gardedámu a celou dobu se k vám bude chovat s tou největší úctou. Budete v jeho domě žít jako host a dostanete za to velice štedrou odměnu.“

Zmínila částku, nad níž Lucy úžasem povytáhla obočí.

„Já tomu ale nerozumím. Váš, ehm, klient mi chce *zaplatit* za to, že u něho zůstanu na návštěvě?“

„Ano.“

„Ale proč?“

Paní Killinghamurstová začala rovnat papíry na psacím stole.

„Myslím, že si přeje, abyste hrála roli hostitelky.“

Lucy byla čím dál nespokojenější. Poslední dva týdny se na tuhle schůzku těšila a dumala nad ‚lukrativním místem‘, o němž se jí paní Killinghamurstová zmínila. Počítala s místem guvernantky nebo společnosti postarší vetché dámy, případně i pána. Dočasnost práce si vyložila jako možnost, že bude někomu pomáhat co nejlépe snášet poslední měsíce na tomto světě. A teď zjistila, že měla naprosto zcestné a naivní úvahy. Svobodný muž, třebaže je vdovec, by si ji přece nenajal z žádného slušného důvodu. Vybavila si strýce Edgewortha a jeho nenechavé ruce.

Vstala a chladně oznámila: „Moc mě to mrzí, paní Killinghamurstová, ale takové zaměstnání jsem si nepřála. Kdybyste mi o té pozici prozradila jen trochu víc už před dvěma týdny, mohly jsme si ušetřit tuto nepříjemnou situaci.“

Už se otočila a chtěla odejít, když vtom ji zastavil hluboký mužský hlas, který se ozval za jejími zády.

„Dovolíte, abych tu záležitost této mladé dámy vysvětlil sám, paní Killinghamurstová?“

Lucy se otočila jako na obrtlíku. Ve dveřích soukromého pokoje stál muž, jehož potkala cestou do kanceláře.

Mohutnou postavou vyplnil celý průchod, ale tady, v malé místnosti působil ještě impozantněji. Paní Killinghamurstová vstala ze židle, ale nedosahovala mu ani k rameni, což jenom zdůraznilo jeho obrovitost. Muž si sundal cylindr a odhalil kratičké černé vlasy. Lhostejný výraz jeho obličeje jenom potvrzoval Lucyin první dojem, že ten muž je přísný a nepoddajný.

Uvědomovala si jeho vnitřní sílu. Vyzářovala ze všech křivek jeho těla, od ostrých rysů tváře přes

široká ramena po pevné, mírně rozkročené nohy. Jako by se chystal vládnout celému světu.

Chce se na ni snad vrhnout? Lucy nabyla přesvědčení, že muž je nebezpečný. Maličkou, proradnou část jejího nitra však toto nebezpečí velmi přitahovalo.

Její vlastní reakce ji vyděsila. Ustoupila a jednou rukou šmátrala po klice za svými zády.

„Myslím si, že opravdu není nutné...“

„Ale je,“ přerušil ji. „Na informace o téhle pozici jste čekala dva týdny a byla by škoda, kdybyste jen tak odešla a nezjistila, o co se jedná.“ Mluvil klidně, ale s přirozenou autoritou, která nepovolovala žádné odmítání. Když Lucy vyzval, aby se znovu posadila, poslechla ho.

Naznačil paní Killinghurstové, že se má také posadit. Zatímco se uvelebovala na židli, Lucy si v duchu řekla, že pokud se neznámý pokusí znemožnit jí přístup ke dveřím, uteče, i když se to bude zdát hloupé a zbabělé. Muž se však naštěstí spokojil s tím, že přešel na druhou stranu místnosti, kde na něho obě dámy viděly. Kývl na paní Killinghurstovou.

„Buďte tak hodná a představte mě, madam.“

„Ano, samozřejmě. Slečno Halbrooková, toto je lord Adversane, můj klient.“

Muž se uklonil. Lucy překvapila elegance jeho pohybu. Byl sice mohutný, ale oplýval pružnou, atletickou graciézností. Trochu uklonila hlavu na znamení, že jeho gesto přijímá, ale dál mlčela a čekala, s čím přijde.

„Paní Killinghurstová vám pověděla, že potřebuji vaše služby ve svém domě v Yorkshiru,“ začal. „Adversane je největší panství v celé oblasti. Od smrti své ženy žiji v ústraní. Neblaze to ovlivňujeme okolí, protože nezaměstnávám tolik lidí jako dříve

a hospodyně málokdy objednává zboží od místních obchodníků. Myslím, že je čas, abych znovu otevřel svůj dům lidem a pozval svoji rodinu a přátele. Nicméně k tomu potřebuji hostitelku.“

Lucy přikývla. „Chápu, pane, ale jistě máte v rodině dámu, která se té role ochotně ujme.“

V očích mu ironicky zablýsklo.

„To ano, jsou jich desítky!“

„V tom případě nechápu...“

„Věc se má tak,“ přerušil ji bezohledně, „že jsem už skoro dva roky vdovec a moje rodina i přátelé si vzali do hlavy, že budu mnohem šťastnější, když se znovu ožením. Proto mě neustále otravují, že si mám najít ženu.“ Na okamžik se odmlčel. „Nehledám pouze hostitelku, slečno Halbbrooková, ale také snoubenku.“

Lucy si uvědomovala, že na něho upřeně zírá. Údivem otevřela ústa a chvíli trvalo, než se jí podařilo přimět svaly, aby zase začaly pracovat a ona mohla sevřít rty. Lord Adversane pokračoval, jako by se nechumelilo.

„Pozval jsem na Adversane několik hostů. Stráví tam léto a já potřebuji mladou ženu, která sehraje roli mé nastávající manželky. Musí to být dokonalá mladá dáma z dobré rodiny snaprosto neposkrvněnou pověstí. Podle všeho, co mi o vás paní Killinghurstová sdělila, se na tuhle roli dokonale hodíte.“

„Děkuji vám,“ odpověděla Lucy prudce. „Dovolte, abych se ujistila, že vám správně rozumím. Očekáváte, že tohle... tohle divadlo všechny přiměje, aby vás přestali *otravovat*?“

„Přesně tak.“

„Omluvte mou prostořekost, pane, ale nepůsobíte na mě jako člověk, který se nechá někým otravovat.“

Ralph na osůbku před sebou vrhl uznalý pohled. Ta drzounkave staromódních šedých šatech, v nichž vypadal jako jeptiška, se mu nebála sdělit svůj názor a dívala se mu zpříma do očí. Její jiskřivý pohled ho provokoval. Zacukalo mu v koutcích úst.

„To je tím, že moji rodinu neznáte.“ Na tohle se nedalo odpovědět a dívku to zjevně vyvedlo z míry. Očividně hledala slova, jimiž by zdvořile odmítla. Proto dodal: „Chápu, že takovou pracovní nabídku jste nečekala, slečno Halbrooková. O svém problému jsem hodně přemýšlel a došel jsem k názoru, že nejlepším řešením bude hostitelku si najmout.“

Kolik jí toho má říct? „Jsem vzdělaný člověk,“ dodal trochu netrpělivě. „Zatím jsem nepoznal problém, který by se nedal vyřešit s pomocí logiky. Věřte mi, že ani v nejmenším neriskujete dobré jméno. Samozřejmě je nutné, aby váš pobyt na Adversane proběhl ve vší počestnosti, pokud máme všechny přesvědčit, že jsme skutečně zasnoubeni. Až přijde čas rozloučení, zařídím, aby si všichni mysleli, že ode mě odcházíte z vlastního rozhodnutí. Ujišťuji vás, že moje okolí to vůbec nepřekvapí. Vy odejdete s dostatečnou odměnou, která vám umožní přinejmenším rok pohodlného života. Za necelé dva měsíce práce dostanete skvělou odměnu.“ Odmlčel se. „Co na to říkáte, slečno Halbrooková?“

Je to absurdní! Směšné! Vůbec o tom nebudu uvažovat.

Tohle Lucy napadlo ze všeho nejdřív, ale nahlas nic neřekla. Ocitla se v nepříjemné situaci, kdy musela žít pod strýcovou střechou. Strávit šest týdnů jako host lorda Adversanea, v jehož domě bude nepochybně žít v přepychu, nebude nijak těžké. Díky vydělaným penězům nebude muset nějakou dobu

hledat nové zaměstnání. Třeba bude dokonce moci něco investovat, například do obchodu či malé školy, a tím si zajistí stálý příjem. Možná se jí poštěstí i cestovat.

Přinutila se odvrátit pohled od lordových přitažlivých šedých očí a oslovila paní Killinghamstovou.

„Zaručíte se mi, že nedojde k žádné nepředloženosti?“

„Rozhodně ano, slečno Halbrooková. Je to neobvyklé, ale ujišťuji vás, že jsem celou věc důkladně prozkoumala, než jsem požadavek lorda z Adversane přijala. Koneckonců musím brát v potaz především svoji pověst.“ Paní Killinghamstová poklepala na papír ležící na psacím stole. „Sepsala jsem smlouvu, takže všechno proběhne přesně podle zákona. Zbývá už jenom váš podpis.“

Lucy zaváhala. Nabídka byla velice lákavá a paní Killinghamstová ani inzeráty v novinách nic jiného nenabízely. Má snad na výběr? Strýc jí věnoval stále víc pozornosti a bylo pouze otázkou času, kdy na to přijde teta s matkou. Věděla, že by je to hodně trápilo.

„Dobrá,“ přikývla. „Beru to.“

Ralph mlčky přihlížel, jak přistoupila ke stolu, aby smlouvu podepsala. Trochu zapochyboval. Možná, že by bylo lepší najmout profesionální herečku. Hrozilo však velké nebezpečí odhalení a pro něho ta záležitost byla příliš důležitá, než aby riskoval. Vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby si jeho rodina zjistila, co je jeho údajná snoubenka skutečně zač.

Kdepak, paní Killinghamstová měla pravdu. Slečna Lucy Halbrooková splňovala všechny jeho požadavky a jejímu původu se nedalo vůbec nic vytknout. Nebyla tak vysoká, jak doufal, a vlasy neměla zlaté,

ale spíš světle hnědé. Také projevovala větší odvahu, než očekával. Docela rád by ji trochu pozlobil, aby jí zase zajiskřilo v očích. V tomhle směru bude muset být opatrný. Vychovali ho přece ve víře, že aristokrat nemá flirtovat s dámou, která je pod jeho ochranou. Potřeboval však ženu, která dokáže přesvědčivě zahrát roli, jakou jí přisoudil. Proto potřeboval, aby byla alespoň trochu přitažlivá. Slečna Halbbrooková pod těmi staromódními hadříky skrývala hezkou postavu. Očima ulpěl na kulatém pozadí, které se rýsovalo pod záhyby šedé látky, když se naklonila nad stůl, aby se podepsala. Možná že má dokonce *velmi* hezkou postavu.

Rychle svoji úvahu zahnal. Tuhle ženu najímá za určitým účelem, ne kvůli flirtu, třebaže by mohl být příjemný. On si ji na své panství hodlá odvézt z mnohem závažnějšího důvodu.

DRUHÁ KAPITOLA

Lord Adversane trval na tom, že Lucy na sever Anglie odveze jeho přepychovým kočárem. Takhle stylově ještě nikdy necestovala. Když elegantní ekvipáž vyjela z Londýna, Lucy musela uznat, že zasnoubení s bohatým mužem má něco do sebe.

Od druhé návštěvy u paní Killinhurstové uplynuly dva týdny. Lucy podepsala smlouvu a vyšla zpátky na New Bond Street s tlustou ruličkou bankovek v dámské taštičce. Její zaměstnavatel ji požádal, aby si před cestou na Adversane nakoupila všechno potřebné. Také jí napsal jméno velice drahé švadleny a řekl jí, ať si objedná, co si přeje, a nechá to strhnout z jeho účtu.

Lucy měla pochybnosti.

„Promiňte, ale vaše žena je... Tedy, dva roky jste vdovec. Vy máte stále otevřený účet u švadleny?“

„Moje žena si u Celesty nikdy nic nekoupila.“

Lucy jeho úsečnou odpověď pochopila a okamžitě mu lístek se jménem vrátila. Pousmál se a Lucy měla nepříjemný pocit, že si z ní utahuje.

„Nedělejte si starosti,“ řekl. „Poblíž Adversane žije velice šikovná švadlena, která pro vás ušije, cokoliv budete během svého pobytu potřebovat. Zařídím, aby se za vámi zastavila, jakmile se ubytujete.“

Když si na to vzpomněla, opět zapochybovala,

zda od ní bylo moudré přijmout zaměstnání u cizího člověka, který bydlí tak daleko od všech a od všeho, co zná. Doma si půjčila strýcovo vydání *Almanachu šlechtických rodů* a dozvěděla se z něj, že Ralph Adversane je pátý baron s tímto titulem, vlastní několik nemovitostí, ale přebývá především ve svém domě v Yorkshiru. O manželce nenašla ani zmínku, ale věděla, že tohle vydání *Almanachu* je přinejmenším pět let staré, takže k uzavření sňatku nejspíš došlo po jeho vytištění.

Nenápadné vyptávání v její rodině moc nepomohlo. Luciina teta, která v novinách náruživě četla stránky o královském dvoře a společnosti, přiznala, že o lordu Adversaneovi cosi zaslechla. Ukázalo se však, že tento muž nejedí často do Londýna. Přinejmenším se nestýkal s vrstvami, o nichž se psalo v tisku, přestože byl dobře známý v méně početných kruzích, jejichž příslušnice pravidelně chodily k jisté drahé švadleně. Lucy tedy musela důvěřovat ujistění paní Killinhurstové, že každého klienta, který u ní hledá zaměstnance, důkladně prověří. Pro jistotu si však část zálohy od lorda Adversanea odložila stranou a zašila ji do lemu svého pláště. Nebylo to mnoho, ale na zaplacení zpáteční jízdy do Londýna to stačilo. Když věděla, že má potřebné prostředky pro případ útěku, uklidnila se a už se těšila na život v šlechtickém sídle.

Lord Aversane na ni čekal před domem. Byl oblečený v podstatě stejně, jako když ho viděla naposledy – měl modrý kabát a jelenicové kalhoty. Jakmile kočár zastavil na široké příjezdové cestě, vykročil k němu, otevřel dveře a pomohl Lucy vystoupit.

„Vítám vás, slečno Halbbrooková. Jakou jste měla cestu?“

„Velmi vzrušující.“ Lucy se tiše zasmála jeho překvapenému výrazu. Zmocňovalo se jí nadšení ze všeho nového, co viděla a slyšela kolem sebe. „Nikdy jsem nebyla dál než v Hertfordshiru, takže mi cesta připadala jako ohromné dobrodružství. Samozřejmě pochybuji, že bych se tak radovala, kdybych ji podnikla v pomalejším a méně pohodlném voze. Navíc se o všechno postarali vaši sloužící a nocovala jsem v těch nejlepších zájezdních hostincích. Jsem nesmírně vděčná za vaši péči, pane.“

„To je to nejmenší, co jsem pro svou nastávající mohl udělat.“

Lucy se začervenala, ale rychle si uvědomila, že Adversane to říká jenom kvůli služebným. Ze stejného důvodu jí políbil ruku. Koneckonců, pokud má tohle divadlo zaúčinkovat, musí působit věrohodně.

Snažila se urovnat si myšlenky. Chvilí stála na místě a dívala se na rozlehlý renesanční dům s okny nade dveřmi ve zdi z červených cihel. Když se na něj Lucy poprvé podívala, měla dojem, jako by se mračil. Připisovala to však zatažené obloze a skutečnosti, že stojí na příjezdové cestě a dům se nad ní hrozivě tyčí. Podívala se na bohatě zdobený kamenný architráv nad vchodem.

„Tady vidíte erb rodu Adversaneů,“ vysvětlil jí Ralph, který pohlédl stejným směrem. „Dům nechal postavit první baron z Adversane za vlády Karla Druhého.“

Lucy ještě nepřešlo vzrušení z cesty. Nedokázala odolat, aby nevyslovila jednu nezbednou myšlenku.

„Budou stíny vašich urozených předků souhlasit s mou přítomností?“

„To netuším. Půjdemě dovnitř?“

Jeho odtažitý tón ji zchladil. Nechala se doprovodit do domu. Za vstupními dveřmi na ně čekal major-domus s řadou služebnictva. Všichni se uklonili nebo

udělali pukrle, když kolem nich lord Adversane vedl svou domnělou snoubenku.

„Dnes vám je Byrne ještě nepředstaví,“ řekl Adversane a zavedl ji do velkého sálu. „Oficiálně jste tu jako host, ale všichni samozřejmě vědí o našem zasnoubení. Zmínil jsem se o tom totiž své sestřenici a byla u toho hospodyně. Pojďte, představím vás sestřence. Čeká v salonu.“

„Hospodyně?“ otázala se Lucy. Nádhera, jaká ji obklopovala, v ní najednou vzbuzovala hrůzu.

„Tohle je paní Deanová, moje sestřenice.“

V jeho hlase zřetelně zazněla netrpělivost a Lucy se v duchu obrnila. Na rozmyšlení už bylo pozdě. Musela se soustředit na svoji novou roli

Ralph tiše zaklel. Styděl se za svou špatnou náladu. Možná bylo pochopitelné, že je tak nervózní. Věděl, jak je důležité, aby dívka perfektně zahrála svoji roli. Nemusel však snad být tak vážný. V duchu si povzdychl. Už hodně dlouho si z něho nikdo neutahoval, dokonce ani jeho sestry. Od Heleniny smrti se k němu chovaly soucitněji, než si zasloužil. Manželku ostatně nemiloval. Záleželo mu na ní, ale náročný život s neurotickou, bázlivou osobou, před níž si musel neustále dávat pozor na jazyk a potlačovat každou netrpělivou poznámku, si na něm vybral svou daň. Docela zapomněl se smát...

Dovedl slečnu Halbrookovou do salonu, kde sestřenice zalévala horkou vodou čaj v konvici.

„Ach, tady jsi, Ralphe! A tohle je určitě naše návštěvnice!“ Ariadna opatrně postavila konvici na stůl a šla je přivítat. Jak se k nim blížila, upřela na Lucy krátkozraký pohled. Trochu se zamračila a távavě se zadívala na svého bratrance. Rychle promluvil, dřív než mohla říct, co si myslí.

„Máš naprostou pravdu, sestřenko.“ Tiše dodal: „Řekl jsem si, že bude nejlepší, když paní Deanové povím pravdu, slečno Halbrooková. Všem vás představím jako mladou přítelkyni, která s ní stráví několik týdnů. Ve skutečnosti si všichni budou myslet, že jste moje snoubenka. Je to tak, Ariadno?“

Ulevilo se mu, když uviděl, že se sestřenice přestala mračit a vzala slečnu Halbrookovou za ruce.

Lucy. Musí si zvyknout, že ji má oslovovat Lucy.

„Ach, samozřejmě. Víte přece, jak rychle se na venkově šíří drby, drahoušku. Než budeme pokračovat, měla bych vám říct, jak jsem ráda, že mě bratránek požádal, abych mu s touhle věcí pomohla.“

Ralph se usmál. „Přesvědčil jsem Ariadnu, aby opustila svůj útulný domek v Bathu a na léto přijela sem.“

„Pokud jde o pobyt na Adversane, k tomu mě nikdo nemusí dlouho nutit, bratránku. Dobře to víš.“ Paní Deanová se kuckavě zasmála. Přitáhla si Lucy blíž a políbila ji na tvář. „Vítám vás, drahoušku. Ralph mi samozřejmě o všem pověděl, i když opravdu nechápu... Ale budu moc ráda, když se tenhle dům zase zaplní lidmi.“

Lucy se při tak přátelském přivítání uvolnila. Paní Deanová ji zavedla k pohovce a jemně ji do ní vtlačila. Celou dobu nezavřela ústa.

„Připravila jsem čaj, drahoušku. Dáte si? Po trak dlouhé cestě vás určitě osvěží. Ralph mi prozradil, že jste přijela až z Londýna. To je víc než dvě stě mil! Určitě jste vyčerpaná.“

„V tom případě by se hodila spíš brandy,“ vložil se do hovoru lord Adversane.

Lucy mu nevěnovala pozornost. Už jednou ji urazil a ona se neodvažovala na jeho poznámku zareagovat.

„Čaj si dám moc ráda, paní Deanová. Děkuji vám.“

„Říkejte mi Ariadno, drahoušku. A já vás budu s dovolením oslovovat Lucy.“

„Velmi ráda.“ Rozhlédla se, aby se ujistila, že jsou samy. „Můžeme tady v bezpečí mluvit?“

„Naprosto, pokud nezvýšíme hlas.“

Lord Adversane si z karafy na příborníku nalil sklenku brandy a posadil se na židli naproti pohovce.

„O čem chcete mluvit?“ zeptal se.

„Myslela jsem, že je to zcela zřejmé,“ odsekla Lucy. „Nestihli jsme spolu probrat, co mám říkat lidem. Pokud mám být přesvědčivá, potřebujeme se dohodnout na podrobnostech.“

Adversane se opřel, natáhl nohy před sebe a překřížil je.

„Bylo by rozumné, abychom se co nejvíc drželi pravdy. Nemusíme si dát falešná jména a vymyslet si rodinu. Seznámili jsme se v Londýně, ale zasnuby jsme ještě neohlásili, protože jste držela smutek za svého otce...“

„Jak to víte?“

„Paní Killinghurstová mi o vás přirozeně poskytla všechny podrobnosti.“

„Přirozeně.“ Lucy na něho hleděla se vzrůstajícím odporem. „Zdá se, že o mně víte všechno, pane.“

„Všechno ne, slečno Halbrooková.“ V šedých očích se mu ironicky zablýsklo. Tak on se bavil na její účet, a přitom chladně odbyl její nevázně míněné poznámky! Zvedla bradu.

„Já o vás vím jenom to, co jsem objevila v *Almanachu šlechtických rodů*,“ řekla. „Na tuhle roli nejsem dostatečně připravená.“

Nevzrušeně mávl rukou. „První hosté přijedou až za tři týdny. Máme dostatek času, abychom se

poznali. S radostí vám povím všechno, co si přejete vědět.“

Lucy při jeho rozumné odpovědi zaskřípala zuby, ale zaplašila rozčilení a pokusila se mluvit stejně věcně jako on.

„Možná bychom se nejdříve měli dohodnout, proč mě na tuhle návštěvu nedoprovodila matka.“

„Pokud se budeme držet pravdy, neřekla jste jí o mně. Žije v domnění, že vás nějaká těžce nemocná dáma zaměstnala jako společníci. Je to tak?“

„Ano, domluvili jsme se, že právě tohle jí řekneme...“

„A vám to poskytlo možnost uniknout nevíтанé pozornosti vašeho strýce.“

„*Tohle* jsem paní Killinghurstové vůbec neřekla!“ odsekla Lucy a zrudla.

Paní Deanová tiše mlaskla a věnovala se podnosu s čajem. Lord Adversane jenom pokrčil rameny.

„Pokud vím, je to pravda. Než jsem vás zaměstnal, trochu jsem pátral na vlastní pěst, slečno Halbbrooková. Z toho, co jsem zjistil o Silasi Edgeworthovi, jsem usoudil, že tenhle člověk nedokáže dát ruce pryč od hezké mladé dívky, která žije pod jeho střechou.“

„Ralphe, uvádíš slečnu Halbbrookovou do rozpaků. Podívej, jak se červená,“ napomenula ho paní Deanová mírně a podala Lucy šálek čaje. „Ujišťuji vás, že na Adversane vám nic takového nehrozí, drahoušku. Bratránek vás sice najal, aby na něho přestala dotírat rodina, ale zároveň pozval také mne, abych vám dělala gardedámu. To znamená, že mu leží na srdci, aby váš pobyt zde nepokazila žádná neslušnost.“ Vstala. „Teď mě na chvílku omluvte, musím se jít podívat, jestli vám vynesli zavazadla nahoru a všechno je, jak má být.“

S nenápadným úsměvem odběhla a nechala Lucy

s lordem Adversanem o samotě. Když se za ní zavřely dveře, nastalo nepříjemné ticho. Lucy se podívala na svého hostitele.

„Já vím,“ řekl a výraz jeho očí změkkl pochopením. „Řekne vám, že tu nedojde k žádné neslušnosti, a pak vás se mnou nechá o samotě. Obávám se, že si na to budete muset zvyknout. Oficiálně jsme snoubenci.“

„Ano, jistě.“

„Promiňte mi, jestli jsem vám způsobil nějakou nepříjemnost.“

Jeho omluva Lucy překvapila. Postavila šálek na stůl a zvedla oči ke krbu, aby skryla rozrušení. „Ta krbová římsa je krásně vyřezávaná. Nedělal ji Grinling Gibbons?“

„Dělal. Můj předek mu za ni královsky zaplatil – dal mu čtyřicet liber. Jen pánbůh ví, kolik by stála dneska.“

„Jestli by ji dneska vůbec někdo dokázal vytvořit,“ odpověděla. „Můj otec byl umělec, ale to vám paní Killinhurstová jistě pověděla. Staré mistry, jako byl Gibbons, nesmírně obdivoval.“

„Já vím. Vašeho otce jsem znal.“

Lucy povytáhla obočí a Ralph dodal na vysvětlenou: „Setkali jsme se v Somerset House. Sídlí tam Královská společnost. Jednou nebo dvakrát jsme se potkali na přednášce. Vaše ztráta mě velice mrzí.“

Mluvil věcně, ale Lucy přesto začaly v očích pálit slzy. Nechtěla dát najevo slabost, a tak vstala a přistoupila k oknu, odkud byl sice krásný výhled, ale příliš ho nevnímala, protože myslela na šťastnější časy.

„Tatínek mě někdy brával do ateliéru a povzbuzoval mě, ať zkusím malovat.“

„Na Adversane budete mít mnoho příležitostí zachytit krásnou krajinu.“

„Přivezla jsem si skicák, protože právě to chci udělat. Pokud jde o malování – baví mě pracovat s olejovými a vodovými barvami, ale chybí mi tatínkovo nadání. Jako malá jsem se ze všeho nejradši choulila v křesle a pozorovala ho při práci. Miloval hlavně rozlehlou, výraznou krajinu.“ Lucy myslela na kopce a údolí, která viděla cestou na Adversane. Tenhle kraj by se jejímu otci moc líbil. Nenápadně pokrčila rameny. „Jenže všichni chtěli portréty.“

„Viděl jsem několik prací vašeho otce. Podle všeho byl velice dobrý a žádaný.“

„Proto se asi divíte, že musím pracovat.“ Lucy se kousla do rtu. O tomhle s nikým nikdy nemluvila, ale teď pocítila potřebu podat vysvětlení. „Moc pil a hrál. Dozvěděla jsem se to až po jeho smrti. Při jeho talentu by mu vydělané peníze stačily nanejvýš na jednu neřest a na uživení rodiny, ale dohromady...“

„To je tragické,“ přerušil ji bez obalu. „A co vaše matka? Bylo jejich manželství domluvené?“

„Ano. Měla velké věno. Otec byl mladší syn a potřeboval se dobře oženit. Naneštěstí měli špatně napsanou manželskou smlouvu a mamince skoro nic nepřipadlo. Peníze dávno utratili.“

Jako by se v místnosti trochu zešeřilo. Mrak za oknem zhoustl a stromy se ohýbaly v prudkých poryvech větru. Hrozilo, že začne pršet. Lucy se otočila a vrátila se k pohovce. Rychle ze sebe setřásla melancholii a zvesela dodala: „Ale přese všechno mě moc milovali.“

Tak moc, že mi vůbec neřekli o naší chudobě.

Náhla, nečekaná myšlenka ji bodla jako nůž.

Ralph si všiml, že najednou zkrabatila čelo a zkřížila ruce před tělem jako v sebeobraně. Ale před čím? Před štěstím vlastních rodičů? Ze zkušenosti

věděl, že všechny dohodnuté sňatky nekončí láskou. Hořkost ho přiměla k úsečnější odpovědi, než měl v úmyslu.

„V tom případě měli velké štěstí.“ Lucy na něho upřela tázavý pohled, ale on jí nechtěl nic vysvětlovat. S úlevou se obrátil, když se otevřely dveře. „Á, Ariadna se vrací. Znamená to, že pokoje pro naši návštěvnici jsou připravené, sestřenko?“ Vstal. Byl rád, že může odejít. Tahle mladá žena ho znepokojovala. „Omluvte mě, musím něco neodkladně zařídit. Uvidíme se u večere, slečno Halbrooková.“

Paní Deanová doprovodila Lucy do jejího pokoje a celou dobu mluvila. O domě hodně věděla, a než došly do horního patra, Lucy znala jeho historii včetně vylepšení, která nechal udělat Ralphův otec, čtvrtý baron. Lucy nechala paní Deanovou mluvit a snažila se vstřebat nádheru interiéru. O její pozornost usilovaly barokní řezby, krásná štuková výzdoba a desítky fantastických obrazů.

„A tohle je dlouhá galerie,“ řekla paní Deanová a prudce oddechovala, jak celou cestu do schodů nezavřela ústa. „Hlavní ložnice jsou v tamté chodbě. Na konci galerie je průchod do východního křídla, kde mají pokoje hosté.“

„Tak krásné interiéry jsem ještě neviděla,“ poznamenala Lucy. Zastavila se a sledovala dva sloužící, kteří na vzdálenou stěnu opatrně věšeli velký obraz. Kousek od nich stál třetí muž a radil jim, jak mají dílo správně pověsit. „Lord Adversane koupil nový kus?“

„Ne, ten obraz není nový. Bratránek si nejspíš řekl, že tady lépe vynikne.“

Lucy se na dílo překvapeně zadívala. Zachycovalo temné a poněkud nezřetelné zříceniny. Ten obraz

se mezi portréty zesnulých baronů a jejich manželek vůbec nehodil. Paní Deanová se dotkla dívčiny ruky.

„Půjdeme dál?“ navrhla a vedla Lucy do zšeřelé chodby vedoucí paralelně s galerií. Na jejím konci otevřela dveře. „Tady jsou dvě hlavní ložnice. Budete ubytovaná v ložnici paní domu...“

„Nejsem si jistá, jestli je to dobrý nápad.“

Lucy se zastavila ve dveřích, ale paní Deanová ji pobídla, ať jde dovnitř.

„Lord Adversane to považoval za nutné,“ řekla a zavřela za nimi dveře. „Kdyby se s vámi opravdu chtěl oženit, vybral by vám právě tyhle pokoje.“

Lucy zřejmě dávala jasně najevo zdráhání, protože paní Deanová ji s úsměvem poklepala po ruce.

„Nemusíte se bát žádných nepatřičností, drahoušku. Věřte mi, Adversane neměl žádnou radost z toho, že vás má ubytovat v manželčině pokoji. Ale ví, že to jinak nejde, pokud má jeho rodina uvěřit, že si vás skutečně chce vzít. Za těmihle dveřmi je převlékárna, kde bude spát vaše komorná. Samozřejmě vám jednu vybral. Už vám vybalila zavazadlo a nejspíš šla pro horkou vodu.“

Lucy dál neprotestovala. Když paní Deanová odešla, procházela se po místnosti a prohlížela si ji. Nábytek tu byl tmavý a těžký. Stála tu velká postel s nebesy z vybledlého brokátu. Stěny pokrývaly staré, ale velmi hezké čínské tapety. V pokoji nebylo vůbec nic nového. Nic, co by prozradilo cokoli o jeho poslední obyvatelce. Hřebeny na toaletním stolku patřily Lucy a ve skříni byla ubohá zásoba oblečení, které si s sebou přivezla. Všechny ostatní zásuvky a skříňky zůstaly prázdné. Lucy se částečně ulevilo. Kdyby v místnosti zůstaly stopy po lady Adversaneové, připadala by si

tam ještě nepatřícněji. Takhle si mohla představovat, že se ocitla v obrovském pokoji pro hosty.

Věděla, že by si před večeří měla trochu odpočinout, natáhla se tedy na postel, rozhodnutá projít všechny otázky, které hodlá položit svému hostiteli, až se znovu setkají. Během několika minut však usnula.

Probudila se, když se otevřely dveře a oslovil ji stydlivý, tichý hlas. „Ach, madam, nechtěla jsem vás rušit, ale paní Greenová říkála, že vám mám přinést horkou vodu a připravit vás na večeři...“

„To je v pořádku.“ Lucy se posadila a protáhla se. „Ty jsi moje komorná, vidíš?“

„Jo, madam, vlastně slečno.“

„Kdopak je paní Greenová?“

„Hospodyně, slečno. Poslala mě za váma.“ Dívka postavila těžký džbán na umyvadlo a udělala pukrle.

„Prosím, říkejte mi Ruthie, slečno.“

„Takže, Ruthie, možná bys mi mohla pomoci z šatů.“ Lucy sklouzla z postele. „Obávám se, že jsou hodně pomačkané a docela dost špinavé. Několik dní jsem v nich cestovala.“

„Já vím, slečno. Z Londýna,“ prohlásila Ruthie vítězoslavně. Rozepnula Lucyin cestovní úbor a položila ho na křeslo. „Všichni jsou moc rádi, že jste tady. Paní Greenová tvrdí, že domu už dlouho chyběla paní.“

„Ale já nejsem...“

Komorná při Lucyině nechtěném prohlášení odskočila a nervózně spráskla ruce.

„Aaale, slečno, to se moc omlouvám. Zapomněla jsem, že máme držet jazyk za zubama.“

Lucy se zděšeně dívala na dívčin zkroušený výraz. Takže se to rozkřiklo, přesně jak Adversane plánoval. Přikývla a jemně řekla: „Nic se nestalo. Myslím,

že jsem ve skříni zahlédla své zelené šaty. Můžeš mi je rozložit na postel?“

Byly to její jediné večerní šaty. Prosté, ušité z francouzského plátna. Měly balonové rukávy a cudný výstřih. Lucy se sice obávala, že v nádherných interiérech domu zcela zaniknou, ale nic jiného na sebe neměla, takže musely stačit.

Komorná byla velmi ochotná a ráda své paní pomohla. Odnesla její cestovní šaty a kotníčkové botky a slíbila je vyčistit tak, že budou vypadat jako nové. Potom přispěchala zpátky, rozhodnutá pomoci své paní s oblékáním na večeři. Její nadšení bylo roztomilé, ale Lucy jí pro jistotu dovolila, aby ji jenom učesala.

„Tohle umím dobře, slečno,“ řekla Ruthie, když se Lucy posadila před zrcadlo. „Komorná lady Adversaneový mě několik účesů naučila. Samosebou je to už nějakej ten rok, ale určitě si to ještě pamatuju.“

Lucy zalétla pohledem k malým hodinám. Měly dostatek času. Ruthie jí mohla v klidu upravit vlasy a v případě potřeby účes předělat.

„Tak dobře, uvidíme, co umíš,“ prohlásila s úsměvem. „Dnes večer si jenom přeji, abys mi vyčesala jednoduchý drdol.“

Ruthie posmutněla. „Nechcete žádný lokýnky, slečno?“

„Ne.“

Komorná se zatvářila trochu zklamaně, ale ochotně se pustila do práce.

„Ty ses učila na dámskou komornou?“ zeptala se Lucy, zatímco jí Ruthie uvolnila a vyčesávala jednotlivé lesklé prameny.

„Jo, slečno, to jo. Komorná lady Adversaneový si zlomila ruku, víte, a tak mě sem paní Greenová

poslala, abych jí pomohla.“ Zhluboka si povzdechla. „Ach, moje paní byla *moc* hezká. Měla zlatý kudrny a modromodrý oči jako porcelánová panenka v dětském pokoji. Hrozně ráda jsem ji oblíkala. Od slečny Crimpleshamový jsem se taky hodně naučila. Slečna byla komorná mý paní, víte? Pěkná se-metrika, to vám povím. Všichni sloužící se jí trochu báli, dokonce i paní Greenová. Ale když ji člověk líp poznal, nebylo to s ní tak zlý. Mojí paní sloužila oddaně.“

Odmlčela se a podívala se na světle hnědé vlasy, které Lucy spadaly přes ramena. Lucy věděla, že by jí měla vyčinit za prostořekost, ale její nestrojená mluva ji pobavila. Navíc se o sebe vždycky musela starat sama, a tak jí docela vyhovovalo klidně sedět a nechat se obskakovat.

„Doufala jsem, že mi moje paní dá doporučení,“ pokračovala Ruthie a znovu vzala do rukou Lucyiny těžké lokny. „A já se budu moct stát opravdovskou komornou, ale pak se samozřejmě stala ta příšerná nehoda.“

„Nehoda?“ Lucy se v zrcadle podívala služebné do očí. „Myslíš lady Adversanové?“

„Ano, slečno. Zabila se, když spadla ze Skály druidů.“

„Proboha!“

Lucy už nějakou dobu přemítala, jak asi lady Adversaneová zemřela. Rozhodla se, že se na to někdy zeptá paní Deanové, neboť se obávala, že nesebere dostatek odvahy, aby se zeptala přímo lorda Adversanea.

„To je tragédie. Kdy se to stalo?“ řekla pomalu.

„Před dvěma rokama, na svatýho Jana.“ Ruthie pokývala hlavou a vykulila oči. „Bylo to opravdu strašný, slečno! Druhej den ráno ji našli dole pod

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Šarlatová nevěsta.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.